

vi jo selvfølgelig nøje følge udviklingen og sikre, at tingene ikke forværres, men at vi kan begynde den afvikling, som er væsentlig.

Jeg synes, tingene skal sættes lidt i perspektiv, og det er de bestemt ikke blevet i dag. Jeg synes, at det er helt i orden altid at lægge ansvaret over på den minister, der sidder på ressortområdet, og også at lægge et ekstraordinært ansvar på en regering. Jeg synes også, det er fuldt ud legitimt, at man som opposition kritiserer og stiller spørgsmål og sætter ting til debat, men jeg synes, at dagen i dag har været ekstremt unuanceret, og jeg synes bestemt, at jeg savner en smule ydmyghed i forhold det ansvar, man selv måtte have siddet med, da man havde regeringsmagten, og da man var med til at indgå forlig.

Der har ikke været nogen anerkendelse af de mange ting, som er blevet gjort, efter at den borgerlige regering kom til, hvor den borgerlige regering også har valgt at finansiere tingene uden for forligskredsen, og det skuffer mig. Det er grunden til de lidt knubbede ord her til sidst, for jeg synes ellers, at det er udmærket med en god debat, og vi skal heller ikke stryge hinanden med hårene. Normalt synes jeg ikke, jeg plejer at svare mine medduellanter herinde så hårdt igen, men i dag må jeg sige, at jeg synes, det er skuffende, at der ikke er nogen nuancer med, og at man ligesom kaster sig over et emne og siger, at her er der nok et problem, og at der er kun ét sted at adressere det, og at man ikke selv har noget medansvar for det, for sådan er virkeligheden ikke.

Virkeligheden er hverken sort eller hvid. Den er noget midt imellem, og jeg synes, det er lidt ærgerligt for debatten, at man ikke fik den lidt mere ned på jorden, hvor jeg synes, den hører hjemme.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det var da en fornøjelse at høre ministerens svartale her, for der var der endelig noget adrenalín. Det var der ikke meget af i den første besvarelse under forespørgselsdebatten. Da var det nemlig en meget ubekymret og en meget optimistisk tale, og det var faktisk den, vi reagerede på. Nu er ministeren så kommet op af start-hullerne. Det synes jeg er ganske udmærket. Det skal ministeren have ros for.

Ministeren sagde her i sin svartale, at Det Radikale Venstre havde sagt, regeringen burde frygte valgkampen, fordi der ikke sker noget.

Jeg sagde i min ordførertale *ikke*, at der ikke var sket noget. Jeg sagde derimod, at alt det, der var sket, trak i den gale retning, og at alle tallene for venterkøen, for antallet af afsonere og for selve straffelovsovertrædelserne steg og steg. Det vil sige, at tallene går i den forkerte retning.

Det er ikke rigtigt, at der ikke er sket noget. Jo, der er sket noget, men desværre er det, der er sket, ikke det rigtige. Det er jo det, der er problemet.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg må sige til fru Elisabeth Arnold, at jeg ikke deler fru Elisabeth Arnolds opfattelse af tingene, men det kan godt være, det er, fordi vores udgangspunkt er forskelligt.

Jeg synes faktisk, der er sket noget, når man under den nuværende regering i alt etablerer 550 nye fængselspladser. 550 nye fængselspladser! Hvis man studerer den kurve, der er af udviklingen, er der jo ingen tvivl om, at det først er, efter at der er kommet en borgerlig regering, at man er begyndt at etablere de her fængselspladser. Derfor synes jeg, det er meget, meget, meget forkert at påstå, at tingene går i den gale retning. Her er i hvert fald et eksempel på, at tingene går i den rigtige retning.

Så vil jeg sige til fru Elisabeth Arnold, at vi også har haft et medansvar, for vi har stemt for nogle af de lovforslag. Det, man jo gjorde under den tidligere regering, når man havde problemer med venterkøen, var jo bare at lade flere mennesker slippe for fængselsstraf, gøre samfundstjeneste osv. Det var måden, man løste det på. Det stemte vi for dengang.

Den løsning har der ikke været i den her omgang, for der er trods alt en grænse for, hvilke persontyper som er egnede til fuldstændig at undgå en frihedsberøvelse. Derfor har vi så valgt at sige, at vi etablerer de fængselspladser, der skal til, plus alle de andre mange tiltag, som jeg nævnte i min første runde.

Så jeg deler simpelt hen ikke fru Elisabeth Arnolds opfattelse, og jeg har faktisk ikke rigtig fantasi til at forestille mig, hvad det var, man ellers skulle have gjort for at løse de problemer, der er kommet i kriminalforsorgen på grund af en stigende strafmasse.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er da fuldstændig rigtigt, at der er kommet flere fængselspladser, men hvad hjælper det, når